

ga se se olli kaugel; ja ma ei oskand teed. Kui
oli mul wahhest hirmi issiärranis ösel, nende
märkamatta sure metsade sees, ja kül mit-
mel korral ma kahhetseen et ma sedda rum-
mala Goolemissse nou ollin wõtnud: siiski
taggasid minnes ma kartsin nuhtlust: Kui ma
rahvast näggini, siis ma karisin; ommiti
ma piddin rahwa jure sama, sest ma ol-
lin sõmatta, ja nalg tulli käitte. Kolm vâ-
wa ja ööd ma hulkusin nenda, siis ma sain
ühhe küllasse Peipse åres. Ma läksin es-
simisse perresse ja pakkusin ennast töle, sest
heina-aeg olli. Sel perremehhel olli käs-
sin perre, ia seál olli laiad heimamaad, ta
wottis mind hea melega töle. Keige se hei-
na-aega ma ollin temma jures, agga ta olli
waene, wähhe ful ma sain sää: kerwadissel
ajal olli leibast jo pudo. Kui heina aeg
lõppes, Eüssisin ma temma käest ommiti
wähhe palka ka ommaast waerwast, agga
perremees hakkas naerma, ja ütles: Woi;

finna Gooleja, paska sveel tahhad minno
käest, minne omma teed, ehk ma se-un so-
räed, ja jallad kiini, ja wiin sind moissa.
Ma ehimatosin, ia voeksin mis agga jallad
joudsid, seini, kui ühhe teisse küllasse sain, se-
ál ta ühhe perre - mehhe jures ma aitasin
tedda Rukki, ja odra - leiko ajal. Minno
särik, ja monned ride - räbbalad olliid selle
ajaga hopis fullund, ma pallusin omma
maetva eest, perremehhe käest wähhegi ihho-
kattet, sest ts paska ma ei julgend ei ennam
küssida, agga nenda sammiti kui teine üh-
les temma: Huljuale minna ei aïna üh-
tegi. Kui ma nüud temmaga hakkasin
waitlema, wõttis ta mind kiini, ja wiis
mind Moisa. Seál Moisas ei olnud sel
ajal Herrat, waid ühhe Junkro käes olli
wallitus, se sundis ful minno perremeeest
et ta müsle ühhe särsi ja wanna kubehilpo
piddi andma, agga isse ta wottis mind
omma töle. Edöd mul olli seál ful homi-